

fremfat et Budget, svarende til de bestaaende Forhold og tagende Hensyn til de nuværende Lønninger ved Forplejningsforpset, et andet svarende til den foreslaaede Ordning, og hvor Personalet er foreslaaet lønnet som Officererne i Hæren efter de bestaaende Forhold. Af Sammenstillingen fremgaar, at Budgettet voger noget, men ubetydelig, og at Broderparten af den Tilvægt maa tilskrives det forpøgede Personale, som er en nødvendig Følge af den forpøgede Hær. Da jeg nu ikke kan se, at der er nogen Kausalforbindelse mellem Lønningsforslaget og det her foreliggende Forslag, finder jeg, at Virkningerne af dette sidste ogsaa maatte kunne overses i deres fulde Udstrækning, medmindre det er andre Virkninger, man har ment i Betænkningen som uoverskuelige, men derom siger Betænkningen Intet. Man kan maatte af Betænkningen, men kun ganske svagt, se, at det er det Nye ved det foreliggende Lovforslag, som man ikke ganske samstemmer med, nemlig at man agter at dele Intendanturkorpsets Personale i tvende Grupper, den ene Gruppe bestaaende af det Personale, der er bestemt til den høiere Administration, den anden bestaaende af det Personale, som skalde forrette Regnskabsfører-tjenesten; men dette Princip bifalbes dog i og for sig af det ærede Udvalg. Det maa altsaa ogsaa her være de finansielle Virkninger af denne Uvedeling i Lønningsforholdene, som maatte give Anledning til Betænknelighed. Smidertid er den finansielle Virkning af denne Uvedeling gunstig for Budgettet, idet den giver Anledning til en Besparelse af nogle Tusinde Kroner. Selv naar det forudsættes, at Lønningerne med Liden forhøjes nogle Procent, vilde Følgen deraf kun være, at denne Mindreudgift omtrent bliver den samme eller endog stiller sig yderligere gunstig. Det kan altsaa heller ikke være dette Ciendommelige ved det foreliggende Lovforslag, som har vakt Betænkneligheder; men efter at den ærede Ordfører har udtalt sig, skalde man snarere mene, at det maatte være den Omstændighed, at Alt, hvad man end gjør for at bringe Personale til Forplejningsforpset af Hærens Personale, saa nytter det dog ikke, idet der dermed er forbundet saa mange Ubehageligheder, og man i Forplejningsforpset er udsat for saa megen Kritik, at Folk ikke gaa ind paa en Overgang til disse Stillinger. Men kan man ikke faae Folk af Hærens Personale til at træde over i Intendanturforpset af denne Grund, vil det jo overhovedet være vanskeligt at finde Folk til at paatage sig et saa byrdefuldt og ubehageligt Hver, medmindre man vil betale dem uforholdsmæssig høit. Det foreslaas ganske vist ikke her i Lovforslaget og forudsættes heller ikke at ville ske i det Lovforslag, der er fremfat i Folkethinget; men der er dog en svag Antydning her i Lovforslaget af, hvilken Vej man burde gaa, for at faae Folk til at træde over i Intendanturforpset og denne Antydning findes

netop deri, at Intendanturstabens Kapitainer foreslaas noget høiere Lønne end Kapitainerne af Regnskabsførerklassen. Naar man i det Hele har tænkt, at Kapitainer af Regnskabsførerklassen og Lieutenanter af denne Klasse ikke kunne stille de samme Fordringer om en god Løn som Personalet i Intendanturstaben, har den ærede Ordfører allerede tilstrækkelig udviklet hvorfor. Da nu Regnskabsførernes Tjeneste er ens, hvad enten de ere ældre eller yngre, og da der med denne Tjeneste er forbundet det samme Kasseansvar, synes dette at tale for, at man søger at egalisere disse Folks Lønning, og dette er slet paa den Maade, at man ikke lønner de Vældste fuldt saa høit som Kammeraterne i Intendanturstaben, men derimod lægger noget til i de Yngres Lønning, dog kun for saa vidt disse yngre Lieutenanter af Reserverklassen have noget Ansvar. De Alleryngste af denne Klasse, som altsaa enten skalde være Medhjælpere eller være paa Steder, hvor intet eller dog kun et meget ringe Kasseansvar findes, er det foreslaaet, at lønne noget lavere. Ser man hen til, at der ved den fremtidige Ordning kun vil findes halvt saa mange Reserverintendantur, som de nu kaldes — altsaa Sekondlieutenanter, som de foreslaas skalde — end der nu er, saa bør de yngste Premierlieutenanter nærmest kunne stilles i Klasse med de nuværende Reserverintendantur, og gjør man det, vil man finde, at ogsaa de ere foreslaaede bedre lønne.

Det være mig endnu tilladt sluttelig med et Par Ord at forklare, hvorfor man i Landsthinget har fremfat Lovforslaget om Intendanturkorpsets Ordning og i Folkethinget Lovforslaget om Lønninger ved Hæren. Først og fremmest har man jo ikke kunnet forudsætte, at dette vilde møde Vanskeligheder ved Behandlingen, da det endnu ikke er mig klart, hvilken stor Forbindelse der er mellem disse tvende Lovforslag. Dernæst skalde man jo, naar man havde fundet det absolut nødvendigt, have udsøkt fra det i Folkethinget fremfatte Lovforslag, alt, hvad der angaar Intendanturkorpset, saa at man havde faaet eet Lønningsforslag til Folkethinget og et andet til Landsthinget, der skalde følge med det foreliggende Forslag om Intendanturkorpsets Ordning; men det syntes dog temmelig overflødigt. Endelig kunde man have fremfat det her foreliggende Lovforslag i Folkethinget, hvor det da kunde være behandlet samtidigt med Lovforslaget om Lønninger ved Hæren; men naar man ikke har gjort det, er Grunden den, at det ved Begyndelsen af Sessjonen altid er noget vanskeligt at staffe det fornødne Antal Lovforslag tilveie, som skal fremsettes i Landsthinget. Man har derfor ikke taget i Betænkning at lade dette Lovforslag blive behandlet først i Landsthinget. Jeg maa meget beklage, at denne gode Billie ikke ret er bleven paaskjønnet, men at den snarere har indbragt mig — om jeg saa maa sige — en Slags Bebrej-